

Edukacja IPN

<https://edukacja.ipn.gov.pl/edu/oben/kielce/materialy-edukacyjne/infografiki/181761,Straceni-Sylwetki-ofiar-rezimu-stalinowskiego.html>

07.05.2024, 05:03

Straceni. Sylwetki ofiar reżimu stalinowskiego

Prezentujemy sylwetki 12 bohaterów - straconych, którzy weszli do polskiej historii i stworzyli podwaliny naszego obecnego dnia.

W latach 1944-1956 wskutek terroru komunistycznego w Polsce śmierć poniosło około 50 tysięcy osób, które uznane zostały za przeciwników ustroju narzuconego Polakom po zakończeniu II wojny światowej. Zginęli na mocy wyroków sądowych, zostali zamordowani lub zmarli w siedzibach Urzędów Bezpieczeństwa i Informacji Wojskowej, więzieniach i obozach, a także zginęli w walce lub w trakcie działań pacyfikacyjnych. Część z tych osób już w II Rzeczypospolitej prowadziła aktywne życie zawodowe – byli nauczycielami, urzędnikami, oficerami. W czasie wojny byli doświadczonymi konspiratorami, którzy narażali swe życie w walce z okupantem niemieckim i sowieckim. W wolnej Polsce zasługiwaliby na awanse, zaszczyty i nagrody. W Polsce komunistycznej spotkało ich tylko nieszczęście i śmierć z rąk sowieckich okupantów i ich polskich współpracowników.

Niektóre ofiary totalitarnego systemu urodziły się w latach dwudziestych, a starcie z komunistycznym reżimem po 1945 r. było często ich pierwszym militarnym doświadczeniem. Mogli zostać lekarzami, nauczycielami, urzędnikami. Wszystkich ich Polska straciła, ponieważ swoim czynem, wolą i oddaniem służyli Ojczyźnie wolnej i niepodległej. Trafili do bezimiennych dołów w lasach i zakątkach cmentarzy. Na terenie Kwatery Ł na warszawskich Powązkach, w miejscu ukrycia ciał przeciwników narzuconej władzy pochowano funkcjonariuszy odpowiedzialnej za to partii politycznej. Mieli zostać zapomniani. Jednak poszukiwanie i godne uhonorowanie osób, które oddały życie w walce o niepodległość kraju i wolność jego obywateli, stanowi obowiązek każdego państwa dbającego o swoją historię, zachowanie narodowej tradycji i kształtowanie postaw patriotycznych. Skazani na zapomnienie i wieczną hańbę odzyskują należne im miejsce w zbiorowej świadomości.

zdjęcie zajawkowe

ppor. Lucjan Minkiewicz „Wiktor”

Lucjan Minkiewicz urodził się 13 grudnia 1918 r. w Szuni (niedaleko Moskwy). W 1937 r. zdał maturę w Wilnie i rozpoczął studia na kierunku inżynieria lądowa na Politechnice Warszawskiej. We wrześniu 1939 r. ochotnik w szeregach 20 pułku piechoty, walczył m.in. pod Kobryniem. Powrócił do Wilna, podjął działalność konspiracyjną. Do stycznia 1944 r. w siałce Podokregu Kowno Związku Walki Zbrojnej-Armii Krajowej. Od stycznia do lipca 1944 r. w 6 Wileńskiej Brygadzie AK, dowódca drużyny, awansował do stopnia podporucznika. Uczestnik operacji „Ostra Brama”, następnie członek sekcji likwidacyjnej w Obwodzie AK Bielsk Podlaski. Od kwietnia 1945 r. zastępca dowódcy szwadronu w 5 Brygadzie Wileńskiej. Po demobilizacji Brygady, w październiku tego roku, dowódca oddziału partyzanckiego (od lutego 1946 r. jako 6 Wileńska Brygada). Prowadził akcje zbrojne i likwidacyjne przeciwko oddziałom pacyfikacyjnym NKWD, UB, MO, KBW na Białostocczyźnie i Podlasiu. Od października 1946 r. urlopowany ze względu na stan zdrowia, ukrywał się. Aresztowany wraz z żoną Wandą i dwuletnim synem 1 lipca 1948 r. w Krakowie. Pod długotrwałym, brutalnym śledztwem sądzony przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie. Skazany 2 listopada 1950 r. na ośmiokrotną karę śmierci, wyrok wykonano 8 lutego 1951 r. Wanda Minkiewicz została skazana na 12 lat pozbawienia wolności, w więzieniu urodziła córkę. Syn Minkiewiczów trafił do domu dziecka, później został adoptowany.

Ciało ppor. Lucjana Minkiewicza, pogrzebane bezimiennie, odnaleziono w 2013 r. podczas poszukiwań prowadzonych przez Instytut Pamięci Narodowej na terenie Kwatery Ł na warszawskich Powązkach. Uroczysty pochówek Lucjana Minkiewicza odbył się 22 września 2019 r. na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie.

M.B.P. WARSZAWA
1948 420

Opcje strony